

ΑΡΙΘΜΟΣ 6187/2012

ΤΟ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

15 ° Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Πρόεδρο Εφετών, Κυριάκο Φώσκολο, Φώτιο Μουζάκη, Εισηγητή, Εφέτες και από τη Γραμματέα Μαρία Αναγνωστοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 31 Μαΐου 2012 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «GS1 Ελλάς - Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Διεθνών Προτύπων, και Παροχής Συμβουλευτικών Υπηρεσιών Α.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «GS1 Ελλάς Α.Ε.», που εδρεύει στην Κηφισιά Αττικής (Πλατεία Αγίου Δημητρίου 5 και Δ. Κυριακού 2) νομίμως εκπροσωπούμενης, την οποία εκπροσώπησε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, η πληρεξούσια δικηγόρος της Ελευθερία Γεωργοπούλου.

ΤΟΥ ΚΑΘΟΥ Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ: Νομικού προσώπου (σωματείου) με την επωνυμία «GS1 AISBL», που εδρεύει στις Βρυξέλλες Βελγίου (326 Avenue Louise, 1050 Brussels, Belgium), όπως εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσώπησε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Χρήστος Χρήστου.

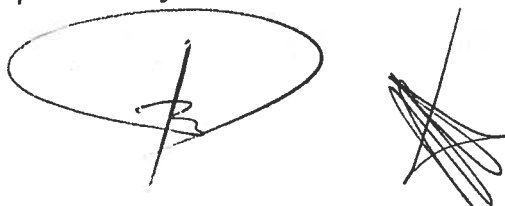
Το αιτούν και ήδη καθού η προσφυγή, διεθνές σωματείο με την επωνυμία «GS1 AISBL» με την από 8-3-2010 αίτησή του, προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 47682/2115/2010, ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 2803/2011 οριστική του απόφαση με την οποία δέχθηκε όσα έταξε σ' αυτή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε η προσφεύγουσα (Κατά το Παράρτημα ΙΙΙ του Κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000 και άρθρου 43 παράγραφος 5 του αυτού Κανονισμού), με την από 17 Ιουνίου 2011 προσφυγή της, προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί με αριθμ. έκθεσης κατάθεσης Β.Α.Β. 496/2011.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν.

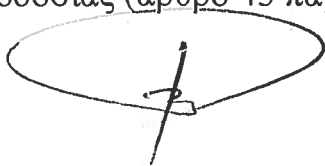

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Στον ΚΠολΔ δεν περιλαμβάνονται μεν ειδικές διατάξεις που να ρυθμίζουν την αναγνώριση και την κήρυξη της εκτελεστότητας των αλλοδαπών αποφάσεων, οι οποίες διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα, αλλά γίνεται δεκτό ότι, ασφαλιστικά μέτρα που έχουν διαταχθεί από δικαστήρια της αλλοδαπής, μπορούν να αναγνωρίζονται και να κηρύσσονται εκτελεστά στην ημεδαπή με τις προϋποθέσεις των άρθρων 323 και 905 ΚΠολΔ (Π.Γέσιου - Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, Η διεθνής αναγκαστική εκτέλεση, έκδ.2006, 173). Περαιτέρω, εκτελεστές στην Ελλάδα κηρύσσονται οι αλλοδαπές αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων που παράγουν εκτελεστότητα με την στενή έννοια του όρου (π.χ. προσωρινή επιδίκαση απαίτησης, προσωρινή καταδίκη σε ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή ορισμένης πράξης), ενώ, τουλάχιστον κατά τη θεωρία (βλ. Ι. Χαμηλοθώρη, Ασφαλιστικά μέτρα, έκδ.2010, σελ. 22 επ.), αυτό ισχύει και επί αποφάσεων που παράγουν εκτελεστότητα με την ευρεία έννοια (π.χ. συντηρητική κατάσχεση, δικαστική μεσεγγύηση, εγγυοδοσία κ.λπ.). Εξάλλου, όλες οι αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων που εμπίπτουν, ειδικότερα, στο πεδίο εφαρμογής του Καν. 44/2001, αναγνωρίζονται και κηρύσσονται εκτελεστές σε άλλο κράτος-μέλος, σύμφωνα με τη διαδικασία του Κανονισμού αυτού που ακολουθείται και για τις υπόλοιπες αποφάσεις. Είναι δε τέτοιες αποφάσεις, εκείνες που αναφέρονται στη διαφύλαξη του ασφαλιστέου δικαιώματος, είτε

ο δικαστής στηρίζει τη δικαιοδοσία του σε δικαιοδοτική βάση του Κανονισμού είτε σε δικαιοδοτική βάση του εσωτερικού του δικαίου, κατά παραπομπή του άρθρου 31, όπως και εκείνες που αναφέρονται σε προσωρινή επιδίκαση με εγγυημένη επιστροφή του καταβληθέντος ποσού, εφόσον ο δικαστής στηρίζει τη δικαιοδοσία του μόνο σε δικαιοδοτική βάση του Κανονισμού. Ειδικότερα δε, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) της 20ής Δεκεμβρίου 2000 «για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις» ισχύει στην Ελλάδα, όπως και σε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, από την 1η Μαρτίου 2002. Η αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων αυτών γίνεται σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού (άρθρα 32 έως 56). Η διαδικασία κήρυξης της εκτελεστότητας που προβλέπεται στον κανονισμό περιλαμβάνει δύο στάδια, κατά το πρότυπο της προϊσχύσασας κοινοτικής σύμβασης των Βρυξελλών. Το πρώτο στάδιο αφορά την κήρυξη της εκτελεστότητας και ρυθμίζεται από τα άρθρα 38 έως 42 του κανονισμού. Η απόφαση που κηρύσσει εκτελεστή την αλλοδαπή απόφαση γνωστοποιείται στον καθού η εκτέλεση, ο οποίος μπορεί να αμφισβητήσει τη διαδικασία και το κύρος της κατά το δεύτερο στάδιο, που ρυθμίζεται από τα άρθρα 43 έως 47 του κανονισμού, αν θεωρεί ότι στοιχειοθετείται ένας από τους λόγους μη εκτέλεσης, που προβλέπονται στα άρθρα 34 και 35. Έτσι, θεραπεύεται ο αποκλεισμός του κατά το πρώτο στάδιο, με αποτέλεσμα τη στέρηση του δικαιώματός του προς υπεράσπιση, αφού μπορεί, κατά το δεύτερο αυτό στάδιο, να προκαλέσει, με το ένδικο μέσο που του παρέχεται, το οποίο ασκείται, κατά το παράρτημα ΙΙΙ του κανονισμού, ενώπιον του αρμοδίου κατά τόπον Εφετείου και δικάζεται κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (άρθρο 43 παρ. 3). Το ένδικο αυτό

3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

μέσο, που παρέχεται στον καθού η εκτέλεση, δεν αποτελεί έφεση με την τεχνική έννοια του όρου. Ειδικότερα, η απόφαση που εκδίδεται κατά το πρώτο στάδιο και δέχεται κατ' ουσία την αίτηση, δεν είναι δικαστική απόφαση, αλλά απλή δικαστική διαταγή, που υπόκειται από τον καθού η εκτέλεση σε προσφυγή. Αυτό ήταν γνωστό στους συντάκτες του κανονισμού και γι' αυτό απέφυγαν να ονομάσουν το εν λόγω ένδικο μέσο ως έφεση. Άλλωστε, αν έκαναν κάτι τέτοιο, δεν θα ήταν δογματικά ανεκτό, αφού η μεν διαταγή του Μονομελούς Πρωτοδικείου εκδίδεται κατά τις διατάξεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, το δε ένδικο μέσο (προσφυγή) εισάγει στο Εφετείο γνήσια ιδιωτική διαφορά, που δικάζεται κατά τους κανόνες της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας. Το Εφετείο, δικάζοντας την προσφυγή αυτή, δεν ενεργεί ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού δεν δικάζει έφεση, αλλά ως πρωτοβάθμιο δικαστήριο, κατ' εξαίρεση του κανόνα του άρθρου 12 παρ. 2 του ΚΠολΔ. Στη λειτουργική αυτή θέση του Εφετείου δεν είναι αντίθετη η διάταξη του άρθρου 44 του κανονισμού, κατά την οποία προβλέπεται η άσκηση αναιρέσεως κατά της απόφασής του, που θα εκδοθεί επί της προσφυγής. Η λειτουργική αυτή ιδιότητα του Εφετείου έχει και αξιολογική πρακτική σημασία, που εκδηλώνεται στο θέμα του τρόπου ασκήσεως της προσφυγής. Έτσι, για την άσκηση της προσφυγής αυτής, που δεν είναι ένδικο μέσο αλλά ανακοπή, δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 495 επ. ΚΠολΔ, με τις οποίες ρυθμίζεται ο τρόπος άσκησης των ενδίκων μέσων, αλλά εκείνες του άρθρου 585 παρ. 1 ΚΠολΔ, με τις οποίες ορίζεται ότι οι διατάξεις για την άσκηση της αγωγής, την εισαγωγή της για συζήτηση και τη συζήτηση στο ακροατήριο εφαρμόζονται και στην ανακοπή. Άρα, η προσφυγή ασκείται, κατά το άρθρο 215 παρ. 1

ΚΠολΔ, με κατάθεση δικογράφου στη γραμματεία του δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται και με εμπρόθεσμη επίδοση αντιγράφου της στον καθού απευθύνεται. Το έγγραφο αυτής (προσφυγής) πρέπει να περιέχει, κατά το άρθρο 585 παρ. 2 εδ. α' του ΚΠολΔ και τους λόγους της (βλ. ΕφΘεσσαλ 434/2010, ΑΡΜ 2011/79, ΕΠΟΛΔ 2011/199 και σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 7701/2004, ΔΕΕ 2005.441). Αναφορικά δε, με την έρευνα των λόγων της προσφυγής, ο δικαστής ελέγχει αν πρόκειται για δικαστική απόφαση που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού, αν προσκομίστηκαν τα σχετικά δικαιολογητικά, αν είναι αρμόδιος και αν νομιμοποιούνται ο αιτών και ο καθ' ου. Οι λόγοι άρνησης της εκτελεστότητας, που μπορεί να προβάλλει ο καθ' ου με την άσκηση προσφυγής κατά της απόφασης που κήρυξε την εκτελεστότητα, διαγράφονται - κατά τα ανωτέρω - στα άρθρα 34 και 35 του Κανονισμού (βλ. ΔΕΕ C-139/10, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ και, ό.α., ΕφΘεσσαλ 434/2010, ΕφΠειρ 617/2004, ΠΕΙΡΝΟΜ 2004/351 και σε ΝΟΜΟΣ). Εκτός, όμως, από τα προβλεπόμενα στα παραπάνω άρθρα κωλύματα κήρυξης της εκτελεστότητας, μπορεί ο καθ' ου να προβάλλει ως λόγους της προσφυγής του, την απουσία των τυπικών όρων και των θετικών προϋποθέσεων για την κήρυξη της εκτελεστότητας (π.χ. τη μη υπαγωγή της απόφασης στο πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού, την έλλειψη των απαιτούμενων κατά τα άρθρα 53-54 εγγράφων, την έλλειψη εκτελεστότητας του τίτλου ή το εκπρόθεσμο της προσφυγής (βλ. Χαμηλοθώρη, ό.α., σελ. 23-24).

Στην προκείμενη περίπτωση, εισάγεται προς κρίση ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου η από 17.6.2011 (αριθμ. εκθ. καταθ. 496/1801/17.6.2011) προσφυγή, με την οποία ζητείται, από την προσφεύγουσα η εξαφάνιση (ακύρωση) της υπ' αριθμ. 2803/2011

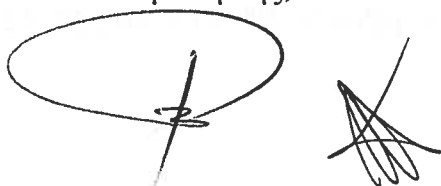
4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

οριστικής απόφασεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που έχει εκδοθεί κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, με την οποία έχουν κηρυχθεί εκτελεστές στην Ελλάδα οι υπ' αριθμ. 2008/932/C και 2008/KR/202 αποφάσεις του Πρωτοδικείου και Εφετείου Βρυξελλών, αντίστοιχα. Με τις αλλοδαπές αυτές αποφάσεις, καταδικάστηκε η προσφεύγουσα – επί ανταιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που η καθ' ης η προσφυγή είχε ασκήσει εναντίον της [στο πλαίσιο δίκης ασφαλιστικών μέτρων που είχε ανοίγει επί αιτήσεως αναστολής απόφασεως της γενικής συνελεύσεως της καθ' ης – που η προσφεύγουσα είχε ασκήσει στην αλλοδαπή, όπου η έδρα της καθ' ης και των ανωτέρω δικαστηρίων – και με την οποία (απόφαση) αποβαλλόταν η προσφεύγουσα από μέλος της τελευταίας] – να συμμορφωθεί με την απόφαση περί αποβολής (αποκλεισμού) από την ιδιότητά της ως οργανισμού-μέλους της καθ' ης η προσφυγή, μέχρι να λάβει χώρα οριστική απόφαση σχετικά με την εγκυρότητα της παραπάνω απόφασης περί αποβολής, της απαγορεύτηκε να παρουσιάζεται έναντι κάθε τρίτου ως οργανισμός-μέλος της καθ' ης η προσφυγή και να χρησιμοποιεί οπουδήποτε τα λεκτικά και απεικονιστικά σήματα GS1, με την απειλή χρηματικής ποινής για κάθε παράβαση της απόφασεως αυτής, ενώ με την απόφαση του Εφετείου των Βρυξελλών απορρίφθηκε η έφεση της ήδη προσφεύγουσας και καταδικάστηκε αυτή στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης.

Η εν λόγω προσφυγή έχει, σύμφωνα και με τα αμέσως πιο πάνω, στη μείζονα σκέψη, αναφερόμενα, νομότυπα και εμπρόθεσμα ασκηθεί (άρθρο 43 παρ. 5 του κανονισμού 44/2001 του Συμβουλίου της ΕΕ της 20ής Δεκεμβρίου 2000 και άρθρα 215 παρ. 1 και 585 παρ.

2 εδ. α' ΚΠολΔ.) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, κατά την αμφισβητούμενη δικαιοδοσία.

Από τα έγγραφα που οι διάδικοι νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η καθ' ης η προσφυγή είναι σύμφωνα με το καταστατικό της ένα διεθνές μη κερδοσκοπικό σωματείο βελγικού δικαίου, το οποίο έχει ως σκοπό «την εγκατάσταση ενός παγκοσμίου πολυβιομηχανικού συστήματος αναγνώρισης και μετάδοσης προϊόντων και υπηρεσιών, που βασίζεται στα διεθνώς αναγνωρισμένα πρότυπα». Οι δραστηριότητες της έχουν τη μορφή μελετών, σχέσεων, διαπραγματεύσεων και υλοποιήσεων προς το συμφέρον του συνόλου των μελών της, καθώς και εκπροσώπησης αυτών στους διεθνείς συλλόγους και οργανισμούς. Η κύρια δραστηριότητά της αφορά στην προώθηση συστήματος, καθώς και το συντονισμό ή την υλοποίηση των εργασιών, που πραγματοποιούνται από τα μέλη της, αναφορικά με την ανάπτυξη διαφόρων προτύπων αυτόματης αναγνώρισης και ηλεκτρονικών εργαλείων επικοινωνίας, όπως είναι η εφαρμογή του ραβδοκώδικα επί των προϊόντων. Σύμφωνα με το άρθρο 3 του καταστατικού της (καθ' ης η προσφυγή), μέλη της μπορούν να είναι μόνον εθνικές και πολυεθνικές οργανώσεις οι οποίες είναι νομικά πρόσωπα, που συστάθηκαν σύμφωνα με τους νόμους ενός ή περισσότερων κρατών αναγνωρισμένων σε διεθνές επίπεδο, και οι οποίες αποδεικνύουν ότι δρουν υπό καθεστώς που προβλέπει κατάλληλη εκπροσώπηση των παραγωγών και των διανομέων (χονδρικής και λιανικής πώλησης) και δεσμεύονται γραπτώς ότι θα τηρούν το καταστατικό και τον κανονισμό εσωτερικής λειτουργίας. Επίσης, το άρθρο 6 του καταστατικού της απαιτεί από τα μέλη της, τα οποία ονομάζονται

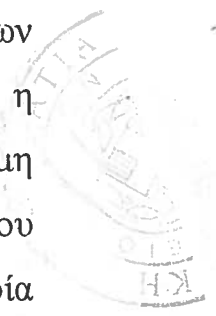

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

«οργανώσεις - μέλη», να δραστηριοποιούνται σε μη κερδοσκοπική βάση και να έχουν ένα διοικητικό συμβούλιο αποτελούμενο από χρήστες των προτύπων αυτόματης αναγνώρισης και ηλεκτρονικών εργαλείων επικοινωνίας, όπως -κατά τα ανωτέρω- είναι η εφαρμογή του ραβδοκώδικα, για την οποία η καθ' ης η προσφυγή χορηγεί τους πρώτους αριθμούς των ραβδοκωδικών στις οργανώσεις - μέλη της, οι οποίες και χορηγούν τους υπόλοιπους αριθμούς στα δικά τους μέλη. Κατά τη γενική συνέλευση της καθ' ης η προσφυγή, που πραγματοποιήθηκε, στις 21.5.2008, στις Βρυξέλλες, αποφασίστηκε να αποκλεισθεί (αποβληθεί) από αυτό η προσφεύγουσα, η οποία ήταν η ελληνική οργάνωση - μέλος της καθ' ης. Με αίτησή της, ενώπιον του Πρωτοδικείου Βρυξελλών Βελγίου, η προσφεύγουσα, ζήτησε την αναστολή της απόφασης αυτής, έως ότου κριθεί επί της ουσίας η αγωγή για την αναγνώριση της ακυρότητας της εν λόγω απόφασης. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής (των ασφαλιστικών μέτρων) ενώπιον του, κατά τα ανωτέρω, αλλοδαπού Δικαστηρίου, η καθ' ης η προσφυγή άσκησε ανταίτηση, με την οποία ζήτησε να καταδικασθεί η προσφεύγουσα να συμμορφωθεί με την παραπάνω απόφαση της γενικής συνέλευσης, έως ότου εκδοθεί οριστική απόφαση σχετικά με την εγκυρότητα της παραπάνω απόφασης της γενικής συνέλευσής της και να απαγορευθεί στην προσφεύγουσα, με την απαγγελία χρηματικής ποινής, να παρουσιάζεται έναντι τρίτων ως οργανισμός - μέλος της καθ' ης η προσφυγή και να χρησιμοποιεί τα λεκτικά και απεικονιστικά σήματά της στην ελληνική επικράτεια. Επί της παραπάνω αιτήσεως και της ανταίτησεως, οι οποίες συνεκδικάσθηκαν, ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου σε δημόσια

συνεδρίασή του, στις 10.6.2008, κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, εκδόθηκε αντιμωλία των διαδικών η προσκομιζόμενη σε επικυρωμένο αντίγραφο μαζί με την νόμιμη μετάφρασή της στην ελληνική γλώσσα από 20.6.2008 απόφαση του παραπάνω Δικαστηρίου με στοιχεία 08/932/C, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση(της νυν προσφεύγουσας), έγινε δεκτή η ανταίτηση (της νυν καθ' ης η προσφυγή), υποχρεώθηκε η καθ' ης να συμμορφωθεί με την απόφαση περί αποβολής της από το αιτούν, που ελήφθη από τη γενική συνέλευση (του αιτούντος) της 21.5.2008, εωσότου εκδοθεί οριστική απόφαση σχετικά με την εγκυρότητα της παραπάνω απόφασης αποβολής και απαγορεύθηκε στην προσφεύγουσα να παρουσιάζεται έναντι τρίτων ως οργανισμός-μέλος της καθ' ης η προσφυγή και να χρησιμοποιεί τα λεκτικά και απεικονιστικά σήματα GS1, όπως αυτά απεικονίζονται στο παράρτημα Α της σύμβασης άδειας σημάτων της 7^{ης} Νοεμβρίου 2005 και ιδίως στην εταιρική της επωνυμία, στον ιστοχώρο της στο διαδίκτυο, στα επιστολόχαρτα αυτής, στις σχέσεις της με τους πελάτες και τους προμηθευτές και στις σχέσεις της με τις αρχές, περαιτέρω δε καταδικάστηκε η προσφεύγουσα στην καταβολή χρηματικής ποινής 3.000 ευρώ ημερησίως για κάθε παράβαση που ήθελε διαπιστωθεί σε όλες ή μερικές από τις ανωτέρω υποχρεώσεις της και επιβλήθηκαν σε βάρος της τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η προσφυγή, ενώ απέρριψε (το Δικαστήριο) το αίτημα να εφαρμοσθεί η απόφαση στην Ελληνική Επικράτεια, κρίνοντας ότι δεν είναι στη δικαιοδοσία του να αποφανθεί, για το ζήτημα αυτό, επί της υποθέσεως, που έχει στοιχεία αλλοδαπότητας. Κατά της απόφασης αυτής η προσφεύγουσα άσκησε έφεση ενώπιον του Εφετείου Βρυξελλών, το οποίο, αφού ανέστειλε προσωρινά την απόφαση περί αποβολής της, για να γνωμοδοτήσει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά με τις αιτιάσεις της (προσφεύγουσας),

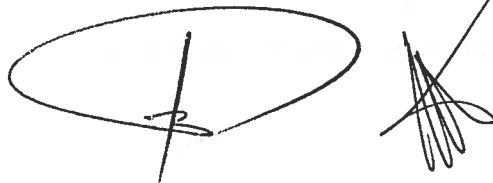
6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

στη συνέχεια εξέδωσε, την 3.9.2009, την προσκομιζόμενη σε επικυρωμένο αντίγραφο μαζί με την μετάφρασή της στην ελληνική γλώσσα απόφασή του με αριθμό αναφοράς 2008/KR/202, με την οποία απέρριψε την έφεση και επέβαλε σε βάρος της προσφεύγουσας τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η προσφυγή (για τον δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας). Κατόπιν των ανωτέρω αποφάσεων, η καθ' ης η προσφυγή άσκησε αίτηση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ζήτησε να κηρυχθούν αυτές εκτελεστές στην Ελλάδα, ως εμπίπτουσες στο πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού 44/2001 του Συμβουλίου της 22ης Δεκεμβρίου 2000 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με δεδομένο ότι ήταν εκτελεστές κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεώς τους, ήτοι του Βελγίου. Η αίτηση αυτή, η οποία εκδικάστηκε κατά την διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, έγινε δεκτή, με την υπ' αριθμ. 2803/2011 απόφαση του προαναφερόμενου Δικαστηρίου (ΜΠρΑθ), κατ' αυτής δε προσφεύγει τώρα, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, η ως ανωτέρω προσφεύγουσα, επικαλούμενη -ειδικότερα- ότι έπρεπε η αίτηση για την κήρυξη της εκτελεστότητας των παραπάνω αλλοδαπών αποφάσεων (που κηρύχθηκαν εκτελεστές) να απορριφθεί, για τους παρακάτω λόγους: 1) Επειδή, το αίτημα να απαγορευθεί η χρήση των λεκτικών και απεικονιστικών σημάτων GS1 στην Ελληνική Επικράτεια, είχε απορριφθεί ενώπιον του ως ανωτέρω Δικαστηρίου του Βελγίου, γεγονός το οποίο απέκρυψε από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο η καθ' ης η προσφυγή, όταν ζήτησε να κηρυχθούν εκτελεστές οι παραπάνω αλλοδαπές αποφάσεις. 2) Επειδή, κατ' άρθρον 31 του Κανονισμού 44/2001, για τη λήψη και εκτέλεση

(όπως επιχειρείται) των παραπάνω ασφαλιστικών μέτρων, που ζητήθηκαν και διατάχθηκαν από το αλλοδαπό Δικαστήριο, αρμόδια ήταν μόνο τα Ελληνικά Δικαστήρια (του τόπου της εκτέλεσως). 3) Επειδή, περαιτέρω, δεν υπήρχε προϋπόθεση διεθνούς δικαιοδοσίας του Βελγικού Δικαστηρίου για ασφαλιστικά μέτρα που θα εκτελεστούν στην Ελληνική Επικράτεια και, επιπλέον, παραβιάστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 323 και 683 ΚΠολΔ. 4) Επειδή, εφόσον απορρίφθηκε το αίτημα να απαγορευτεί η χρήση των σημάτων GS1 στην Ελληνική Επικράτεια, τυγχάνει απαράδεκτη η αίτηση για την κήρυξη της προαναφερόμενης εκτελεστότητας, ως ασυμβίβαστη με το διατακτικό της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Βρυξελλών (κατά το απορριπτικό της μέρος) και 5) Επειδή, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, απαραδέκτως δέχθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση του, την εκτελεστότητα των παραπάνω αλλοδαπών αποφάσεων αφού με αυτές, υπό το πρόσχημα προσωρινής δικαστικής προστασίας, δημιουργούν αμετάκλητες καταστάσεις στη μεταξύ των διαδίκων σχέση που ματαιώνουν εκκρεμή αιτήματα της προσφεύγουσας ενώπιον των Ελληνικών Δικαστηρίων (αγωγή ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών), με αποτέλεσμα να παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας, που επιτάσσει την αποφυγή μη αναστρέψιμων καταστάσεων.

Αναφορικά με τους παραπάνω λόγους της προσφυγής, σημειώνονται (συμπληρωματικώς προς όσα εκτίθενται και στη μείζονα σκέψη της αποφάσεως) τα ακόλουθα: Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 38 του Κανονισμού 44/2001: «Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε

A handwritten signature is written over a circular stamp. The signature consists of a large loop followed by a vertical line and a horizontal stroke. The stamp is partially obscured by the signature.

7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

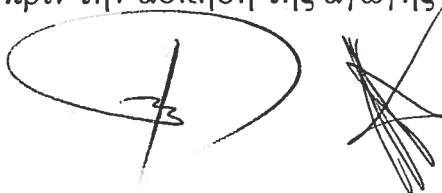
ενδιαφερομένου». Περαιτέρω, στο άρθρο 35 παρ. 3 του ίδιου Κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται και στη διαδικασία κηρύξεως εκτελεστότητας (άρθρο 45 παρ.ι) ορίζει ρητά ότι «με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία του κράτους - μέλους προελεύσεως». Εξάλλου, στο άρθρο 35 παρ. 3β του ίδιου Κανονισμού ορίζεται, περαιτέρω, ότι: «Οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34 σημείο 1». Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι, ακόμη και όταν είναι πρόδηλη η παραβίαση των κανόνων του Κανονισμού ως προς τη διεθνή δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, ο δικαστής του κράτους εκτέλεσεως δεν μπορεί να αρνηθεί την εκτελεστότητα (βλ. Πελαγία Γέσιου - Φαλτσή, ό.α., σελ. 335). Επομένως, δεν επιτρέπεται ο έλεγχος της διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου του κράτους εκδόσεως της αποφάσεως, που αποκλείει τον σχετικό έλεγχο, αφού οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34 σημείο 1 και δεν μπορούν να προβληθούν ως λόγοι αρνήσεως κηρύξεως της εκτελεστότητας ακόμη και με επίκληση της προσβολής της δημόσιας τάξης του κράτους εκτέλεσεως. Οι μόνες εξαιρέσεις που επιδέχεται η εν λόγω απαγόρευση αφορούν σε συγκεκριμένες περιπτώσεις και πιο συγκεκριμένα σε εκείνες που αναφέρονται στα τμήματα 3, 4 και 6 του κεφαλαίου II του Κανονισμού καθώς και στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 72 αυτού. Περαιτέρω, το άρθρο 22 του Κανονισμού ορίζει ότι: «Αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία, έχουν: [...] 2. σε θέματα κύρους, ακυρότητας ή λύσης εταιρειών ή άλλων νομικών προσώπων ή ενώσεων φυσικών ή

νομικών προσώπων ή κύρους αποφάσεων των οργάνων τους, τα δικαστήρια του κράτους στο οποίο η εταιρεία, το νομικό πρόσωπο ή η ένωση έχουν την έδρα τους. Προκειμένου να καθορισθεί η έδρα το δικαστήριο εφαρμόζει τους ιδιωτικού διεθνούς δικαίου κανόνες του». Εξάλλου, το άρθρο 31 του Κανονισμού 44/2011 ορίζει ότι: «Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο κράτους μέλους μπορούν να ζητηθούν από τις δικαστικές αρχές του κράτους αυτού, έστω και αν δικαστήριο άλλου κράτους μέλους έχει, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης». Από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων συνάγεται ότι, κατά πρώτο λόγο, απονέμεται διεθνής δικαιοδοσία στα δικαστήρια των κρατών - μελών, τα οποία ασκούν διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση της ουσίας της διαφοράς, ανεξάρτητα από το αν η κύρια δίκη για την ασφαλιστέα απαίτηση είναι ήδη εκκρεμής ή δεν έχει ακόμα αρχίσει. Κατά δεύτερο λόγο, αναγνωρίζεται διεθνής δικαιοδοσία στα δικαστήρια των κρατών - μελών, ακόμα και όταν αυτά δεν μπορούν να ασκήσουν διεθνή δικαιοδοσία κατά τον Κανονισμό για την ουσία της διαφοράς, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται από το εσωτερικό δίκαιο του δικαστή που καλείται να τα χορηγήσει. Προκύπτει, λοιπόν, ότι η προαναφερθείσα διάταξη παρέχει απλώς την κατ' εξαίρεση δυνατότητα θεμελίωσης δικαιοδοσίας στο στερούμενο δικαιοδοσίας ως προς την ουσία της διαφοράς δικαστήριο, καθώς ο κανόνας παραμένει: ο αιτών μπορεί πάντα να ζητήσει τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων από το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία ως προς την ουσία της διαφοράς. Επομένως, τα ασφαλιστικά μέτρα που διατάσσονται από δικαστήριο, το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της διαφοράς, μπορούν σε κάθε περίπτωση να αναγνωρίζονται και να κηρύσσονται εκτελεστά σε όλα τα κράτη-

8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών
μέλη, σύμφωνα με τα άρθρα 33 επ. Καν 44/2001. Κατά συνέπεια, ο
ισχυρισμός της προσφεύγουσας περί ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας
των Βελγικών Δικαστηρίων για την εκδίκαση της ανταίτησης
ασφαλιστικών μέτρων που άσκησε η καθ' ης η προσφυγή, δυνάμει
του άρθρου 31 του Κανονισμού, κρίνεται απορριπτός, σημειούμενου
και ότι (ο εν λόγω ισχυρισμός) δεν συγκαταλέγεται στους
περιοριστικά αναφερόμενους ως επιτρεπόμενους λόγους που
αναφέρονται στα άρθρα 34 και 35 του Κανονισμού και τυγχάνει και
εκ του λόγου αυτού απορριπτός. Σε κάθε δε περίπτωση, η
προσφεύγουσα είναι εκείνη που υπήχθη στη δικαιοδοσία των
Βελγικών Δικαστηρίων, με το δεδομένο ότι η ίδια προσέφυγε (βλ.
ανωτέρω) σ' αυτά, έχουσα ως αίτημα της αίτησης ασφαλιστικών που
άσκησε - και επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 2008/932/C
απόφαση - την αναστολή της αποφάσεως περί αποβολής της από το
ως άνω σωματείο, που ελήφθη δια της από 21.05.2008 αποφάσεως
της Γενικής Συνέλευσης της καθ' ης η προσφυγή. Λαμβανομένου -
παρεμπιπτόντως- δε υπόψη ότι, η ουσία της διαφοράς με την
προσφεύγουσα, στο Βέλγιο, ήταν η αμφισβήτηση του κύρους της
ληφθείσας αποφάσεως περί αποβολής της από το ως άνω σωματείο (η
οποία και αποφασίστηκε από τη Γενική Συνέλευση των μελών του
σωματείου), δεν χωρεί (σε κάθε περίπτωση) αμφιβολία ότι πρόκειται
για ενδοσωματειακή διαφορά μεταξύ νομικού προσώπου και μέλους
του, οπότε η σχέση αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου
22 παρ. 2 ως προς τον προσδιορισμό της διεθνούς δικαιοδοσίας. Η
απόρριψη, από το Πρωτοδικείο Βρυξελλών, του αιτήματος της νυν
καθής η προσφυγή, να εφαρμοσθεί η απόφαση στην Ελληνική
Επικράτεια (κρίνοντας ότι δεν είναι στη δικαιοδοσία του να

αποφανθεί, για το ζήτημα αυτό, επί της υποθέσεως, που έχει στοιχεία αλλοδαπότητας), δεν συνηρτάτο με την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας ως προς την λήψη των αιτηθέντων με την ανταίτηση ασφαλιστικών μέτρων, αλλά με το ότι ως προς την κήρυξη της εκτελεστότητας της αποφάσεως αυτής δεν είχε δικαιοδοσία κατά τον Κανονισμό 44/2001, αφού, κατά τα άρθρα 38 παρ.1 επ. αυτού, η σχετική δικαιοδοσία ανήκει στο δικαστήριο του τόπου της εκτελέσεως. Συνεπώς, οι τέσσερις πρώτοι από τους λόγους της προσφυγής, είναι - για τους προαναφερόμενους λόγους - απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Καθόσον δε αφορά, περαιτέρω, στην επίκληση - με τον 3^ο από τους λόγους της προσφυγής - από την προσφεύγουσα και των διατάξεων των άρθρων 323 και 683 ΚΠολΔ, σημειώνεται ότι, αλυσιτελώς προβάλλεται ο σχετικός λόγος της προσφυγής, λαμβανομένου υπόψη ότι το ελληνικό δικαστήριο δεν επελήφθη με βάση το εσωτερικό δίκαιο επί σχετικής αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, αλλά στο πλαίσιο της κηρύξεως της εκτελεστότητας των προαναφερόμενων αποφάσεων με βάση τον Κανονισμό 44/2001. Τέλος, ως προς τον πέμπτο από τους λόγους της προσφυγής (αναφορικά με την αρχή της αναλογικότητας ως προς τη λήψη των αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων), συναρτάται αυτός, αφ' ενός μεν, με την ουσία της λήψεως της αποφάσεως των ασφαλιστικών μέτρων από το αλλοδαπό Δικαστήριο, αφ' ετέρου δε, με ότι η εκτέλεσή τους προβλέπεται κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις του Κανονισμού 44/2001, οπότε αλυσιτελώς προβάλλεται και ο λόγος αυτός, δεδομένου ότι η κήρυξη εκτελεστών αποφάσεων αλλοδαπού Δικαστηρίου, ως προβλεπόμενη από τον παραπάνω Κανονισμό και αφορώσα στην εκτελεστότητα δικαστικών αποφάσεων, δεν μπορεί να ελεγχθεί από πλευράς ουσίας ως προς την αναλογικότητα του ληφθέντος μέτρου [σημειούμενου και ότι η προσφεύγουσα -η οποία, πριν την άσκηση της αγωγής της στα

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 6187/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

Ελληνικά Δικαστήρια, προσέφυγε στα Βελγικά Δικαστήρια – δεν εκθέτει στο δικόγραφο της εάν προηγουμένως είχε ή δεν είχε ασκήσει και εκεί κυρία αγωγή (ως προς την οποία να επελήφθη πρώτο το αλλοδαπό Δικαστήριο), ώστε να μπορεί (σε κάθε περίπτωση) να τεθεί ζήτημα δημιουργίας μη αναστρέψιμων καταστάσεων και ματαιώσεως των αιτημάτων της ενώπιον εν γένει των Δικαστηρίων].

Επομένως, δεν έσφαλε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο όταν κήρυξε εκτελεστές τις παραπάνω αλλοδαπές αποφάσεις και η προσφυγή πρέπει, για όσους λόγους εκτίθενται ανωτέρω, να απορριφθεί και να καταδικασθεί η προσφεύγουσα στη δικαστική δαπάνη της καθ' ης η ανακοπή (άρθρα 176,191 παρ.2,183 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

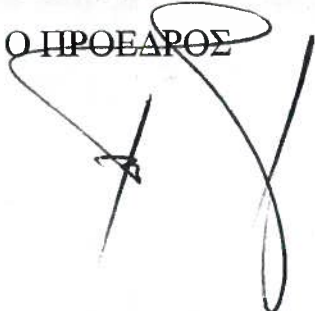
Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει από ουσιαστική άποψη την προσφυγή.

Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η προσφυγή, τα οποία ορίζει σε εξακόσια (600) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 22 Νοεμβρίου 2012 και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 11 Δεκεμβρίου 2012, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές αντίγραφο
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Για τη νόμιμη σφραγίδα
Αθήνα ... 23-11-2013
Η Γραμματέας

ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΙΑΠΙΠΙΛΟΥ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

